

மறுமலர்ச்சிப் பாதையில்
மக்கள் கணகன் — IV

வன்னிநாய்ச்சிமர் மரன்மியம்

த. சண்முகசந்தரம்

நாடிரா அச்சம்,
காங்கேங்குதுறை.

மறுமலர்ச்சிப் பாதையில்
மக்கள் கணக்கள் – IV

வன்னிநாய்ச்சிமார் மாண்மியம்

த. சண்முகசுந்தரம்

அருள் வெளியீட்டுக்கு
மாவைக் கந்தசவாமி கோவிலிடு
தெல்லிப்பழை
இலங்கை
1-9-1981

விலை : ரூபா 3 - 00

உரிமை ஆக்கியோனுக்கே

Marumalarchi Pathaiyil
Makkal Kalaikal - IV

VANNINACHIMAR MANMIYAM

Folk Literature in the path
of Revival

The Glory of Vanni Chieftans'
Wives

by

T. SANMUGASUNTHARAM
B. A. (Cey.) Dip - in - Ed. (Cey.)

Printers:

Chandra Printers
Kankesanturai

Publishers:

Arul Velliettu Akam
Mavai Kanthasamy
Kovilady
Tellippalai
Sri Lanka
1-9-1981

Price: Rs. 3-00

All Rights Reserved

வண்ணிநாய்ச்சிமார் மாண்மியம்

“வண்ணி நாய்ச்சிமார் மாண்மியம்” என்னும் இந்த நூல், மக்கள் இலக்கியப் பெரும்பரப்பைச் சேர்ந்தது. மாண்மியம் பாடுவதற்கும், அப் பாடல்களைக் கோயில்களிற் படிப்பதற்கும் பல நோக்கங்கள் இருந்தன. இவற்றை ஆராய்தல் நன்று. அத்துடன் நாய்ச்சிமார் வழிபாட்டு வரலாற்றையும் ஆராய்தல் பொருத்தம்.

‘மாண்மியம்’ என்னும் சொல்லை விளக்குமிடத்து, ‘தல மகிழ்மையைக் கூறும் நூல்’ எனச் சென்னைப் பேரரகராதி கூறுகிறது.¹ கோயிலில் எழுந்தருளும் கடவுளரின் புகழ் பாடுவது வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்று. இதனாலேதான் காலத்திற்குக்காலம் ஈழத்தில் கோயில் மாண்மியம் கூறும் நூல்கள் எழுந்தன. இதுவே மராண்மியம் பாடுவதற்குரிய முதற் காரணம். இரண்டாவதாக, ஒரு இடத்தின் பெருமையை உணர்த்த மாண்மிய நூல்கள் எழுந்தன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டு, “மட்டக்களப்பு மாண்மியம்”. மூன்றாவதாக, பெரியரின் புகழைப் பாடவும் மாண்மிய இலக்கிய வடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, திரு. பொன்னம்பலமீன்ளை பாடிய ‘அருணைசல மாண்மியத்’ தைத் தரலாம். நான்காவதாக, மாண்மியம் ஒரு பொருளின் பெருமையை எடுத்துக் கூறவும் கையாளப் பட்டது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டு, “வெற்றிலை மாண்மியம்”. இதனைப் பாடியவர் யாரெனத் தெரியவில்லை. மாண்மிய நூல்கள் பெரும்பாலும் மக்கள் இலக்கியமாகத் திகழும். இவற்றைப் பொதுமக்கள் இலக்குவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். பாட்டின் சந்தமூம் மக்களைக் கவரும் தன்மை உடையன. ஆனால், “பொன்னம்பல மாண்மியம்” மிகவும் உயர்ந்த தமிழில் எழுதப்பெற்றுள்ளது

இனி, புவர் ஒருவர் மாண்மியம் பாடுகின்ற நோக்கத்தைக் கவனிக்கலாம். ‘கோயில் இல்லாத ஊரிலே குடியிருக்கக் கூடாது’ என்பது தமிழனின் கோட்பாடு. இதனாலேதான் ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலும் பெரிதும் சிறிது

மாகப் பல கோயில்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கோயில் களை மையமாக வைத்துக் கலைகள் வளர்ந்தன; இலக்கிய நூல்கள் பலவும் தோன்றின. இந்தக் கோயில்களை இரண்டு வகையாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். அவையாவன: வேதா கம முறைப்படி நடக்கின்ற கோயில்; கிராமிய அடிப்படையில் நடைபெறுகின்ற கிராமியக் கோயில்.¹ இக் கோயில் பற்றிய நூல்கள் யாவும் காலத்துக்குக்காலம் எழுந்தன. இப்படி ஈழத்தில் எழுந்த மான்மிய நூல்கள் சிலமட்டும் அச்சவாகனம் ஏறின.² ஏனைய ஏட்டு வடிவில் இருக்கின்றன; பல அழிந்துபோயின. புலவர் ஒருவர் மான்மிய நூல் எழுதும்போது, அது பொதுமக்களுக்குப் பயன்படவேண்டும் என்பதற்காகவே எழுதினார். கோயில் என்றால் அது சிதம் பரத்தையே சிறப்பாகக் குறிப்பிடும். “சிதம்பர மான்மியம்” என்னும் நூலை எழுதியவர், யாழ்ப்பாணத்து நல ஹர் ஆறுமுகநாவலர். இந்த நூலின் பத்துப் பதிப்புக்கள் வரை வெளிவந்துள்ளன. இதனால் இந்த நூலுக்கு இருந்த வரவேற்றுப் புலனுகின்றது. “சிதம்பர மான்மியம்” என்னும் தலைப்பில் ஐந்து நூல்கள் வடமொழியில் இருக்கின்றன எனவும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. வடமொழியில் உள்ள நூல்கள் பொதுமக்களுக்கு விளங்கமாட்டா. ஆகவே, பொதுமக்களுக்குப் பயன்படவேண்டும் என்பதற்காகவே தமிழில் உரைநடை நூலாகச் “சிதம்பர மான்மியம்” என்னும் நூலைப் படைத்தார், நாவலர். இதுவே மான்மிய நூல்கள் எழுதற்குரிய முதலாவது காரணம்.

இரண்டாவதாக, சில புலவர் தம் குலதெய்வத்தின் மீது மான்மிய நூலை யாத்துத் தம் ஆக்ம திருப்தியை நிறைவேற்றுவர். மூன்றாவதாக, புலவர் ஒருவர் தன் நேர்த்திக்கடனை நிறைவேற்றும் வகையில் மான்மிய நூலை எழுதி முடிப்பார். நான்காவதாக, ஒரு கோயில் சிறப்பு நிகழ்ச்சி ஒன்று நடைபெறும். எடுத்துக்காட்டு, குடமுழுக்கு. இந்தச் சிறப்பு நிகழ்ச்சியை முன்னிட்டு மான்மிய நூல் வெளியிடப்படும். ஐந்தாவதாக, ஒர் ஊர்மக்கள் அல்லது செல்வந்தர் ஒருவர் தங்கள் திருப்திக்காக மான்மிய நூல் ஒன்றைப் பாடுவித்து அச்சேற்றுவர். இப்படியான பல

காரணங்களினால் மான்மிய நூல்கள் காலத்திற்குக்காலம் எழுந்தன; எழுந்து ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பை வளம் படுத்தின.

இனி, மான்மிய நூல்களைப் பக்திசிரத்தையுடன் அக்கால மக்கள் படித்துவந்தனர் என்பதையும் இங்கு சுட்டிக் காட்டவேண்டும். மான்மிய நூல்களை, குறிப்பாகக் கிராமியக் கோயில்களில் படிப்பதும் அதனைக் கேட்பதும் உத்தமமான செயல் என அக்கால மக்கள் நம்பினர். படிப்பைக் கேட்பதால் தங்களுக்கு அருள் கிடைக்கும் என்பது மக்களின் நம்பிக்கை. வீடுகளிலும் வெள்ளி, செவ்வாய் போன்ற நாட்களிலும் மான்மியப் பாடல் படிக்கப்பட்டன. கோயில் படிப்பைப் பெரும்பாலும் பூசாரியாரே நடத்துவார். இந்த இசைப்பாடல்களுக்கு உடுக்கு, மத்தளம், கெஞ்சிரா, தாளம், சல்லாரி போன்ற பக்கவாத்தியங்களும் இசைக்கப்படும். ஆகவே, படிப்பு மிகவும் கவர்ச்சியாக இருக்கும். இடையிடையே உரைநடை விளக்கங்களும் கொடுக்கப்படும். இப்படியான படிப்பு அன்புநெறியை வளர்ப்பதுடன் மக்களுக்குப் பொழுதுபோக்காகவும் அமையும். மான்மிய நூல்களைக் கோயில்களிற் படிப்பதாற் பல விதமான நன்மைகள் ஏற்படும் என மக்கள் நம்புகின்றனர். முதலாவதாக, ஊருக்கு நன்மை ஏற்படும் என்பது நம்பிக்கை. ஊரிலே நோய், பஞ்சம், வரட்சி போன்றவை ஏற்படுவது வழக்கம். இவற்றிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற் காகவும் மான்மியப் படிப்பு நடைபெறும். செல்வந்தர் சிலர் தமது குறைபாடுகளை நீக்கச் சிறப்பான படிப்பை நடத்துவார். ஒருவருக்கு மகப்பேறு இல்லை என வைத்துக் கொள்ளலாம். தன் குலதெய்வத்தின் முன்பாக ஏழு வெள்ளி, செவ்வாய் தினங்களில் படிப்பை இச் செல்வந்தர் ஒழுங்கு செய்வார். படிப்பிற்குரிய செலவு, மடைச் செலவு, அன்னதானச் செலவு எல்லாவற்றையும் இச் செல்வந்தரே ஏற்றுக்கொள்வார். இப்படியான காரணங்களினால் அக்காலத்தில் கோயில்களிற் சிறப்பாக நடைபெற்றது மான்மியப் படிப்பு.

மாண்மீய நூல்களை யாத்தலும் அதனைப் பக்திசிரத
தையுடன் படிக்கின்ற வழக்கமும் இப்பொழுது அற்றுப்
போகின்றன. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன.
இன்று மக்களின் வாழ்க்கைமுறை மாறுகின்றது. முன்னர்
போல ஆறுதலாக அமைதியாக இருந்து படிப்பைக் கேட்ட
பதற்கு மக்களுக்கு அவகாசம் இல்லை. இதனாலே கோயில்
மரபுகளும் வழமைகளும் மாறுகின்றன. இது தவிர்க்கமுடியாத மாற்றம், நீண்டகாலம் தொடர்ச்சியாக நடை
பெறுகின்ற படிப்பிற்குப் பதிலாக ஒருசில மணிநேரம்
நடைபெறுகின்ற இசைச் சொற்பொழிவு, வில்லுப்பாட்டு
போன்றவற்றை மக்கள் விரும்புகின்றனர். இன்றைய யுகம்
வானைலி, தொலைக்காட்சி யுகம். இந்த இரண்டு ஊடகங்
கள்மூலம் சமயம் நன்கு பரப்பப்படுகின்றது. மத நிகழ்ச்
சிகள் இவ்வுடைகங்களில் பெரிதும் இடம்பெறுகின்றன.
ஆகவே, மக்கள் வீட்டிலே இருந்துகொண்டு மத நிகழ்ச்சி
களைக் கேட்டு மகிழ்கின்றனர்; பார்த்து இன்புறுகின்றனர்.
இன்றைய திரைப்படங்கள் பல தொன்ம வரலாறுகளை
மையமாக வைத்து எடுக்கப்படுகின்றன. ஆகவே, இப்படியான
சமயச் சித்திரங்களை இலகுவாகக் கேட்கவும்,
பார்த்து மகிழவும் பொதுமக்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்
கின்றது. மேலும் புராணச் சார்புடைய மாண்மீய நூலுக்குப்
பதிலாக வரலாற்று உணர்வுடன் கூடிய நூல்களை
இக்காலத்து எழுத்தாளர் படைக்கின்றனர். இப்படியான
பல காரணங்களினால் மாண்மீய நூல் எழுதும், படிக்கும்
வழக்கம் இப்போது மறைகின்றது.

வன்னிதாய்ச்சியரும் ஏழு மாதாக்களும்

நாய்ச்சிமார் வழிபாடு ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலும்
நிலவி வருகின்றது. இவ் வழிபாட்டின் தோற்றம் யாது?
இதுபற்றி மேலும் ஆராய்ச்சி தேவை. இந்த நாய்ச்சிமார்
வழிபாடுபற்றி இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் நிலவு
கின்றன. அவையாவன: (அ) நாய்ச்சிமார் வழிபாடு சப்த
கண்ணியர் வழிபாடு. (ஆ) வன்னிநாட்டை ஆண்டு பறங்கி

யருடன் போர் புரிந்து, தோல்விகண்டு தம் கற்பைக்
காப்பாற்ற உயிர்நீத்த பத்தினிப் பெண்டிர் எழுவரின்
வரலாறு. இந்த இரண்டையும் ஆராய்தல் பொருத்தம்.

ஏழு மாதாக்கள் என்பவரின் விவரம்:
சீரமாணி, நாராயணி, மகேதவரி, கௌமாரி,
வராசி, உருத்தீரணி, இந்தீரணி

இதனைச் சூடாமணி நிகண்டு தருகின்றது.⁴ இவ் வழிபாடு மக்கள் வழிபாடாக இருந்து வருகின்றது என்பதை வைற்கெட்டு என்னும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.⁵ இவ் வழிபாடு தமிழ்நாட்டிலே பெருவழக்காக இருந்து வந்துள்ளது. நாய்ச்சியார் கோயிலும் அங்கு இருக்கின்றது. இந்த இடத்திற்குப் பெரும்புகழ் தேடித் தந்தவர் தவில்மேதை நாய்ச்சியார்கோயில் இராகவபிள்ளை. இந்த வழிபாடே தமிழ்நாட்டிலிருந்து பெருப்பாலும் சோழர் காலத்தில் ஈழத்து வன்னிவள நாட்டிற்கு வந்தது என்பர், வன்னிஇயல் ஆய்வாளர் பலர். இக் கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் வட்டவாகல் நாய்ச்சியார் கோயில் ஏடு அமைந்துள்ளது. இதன் பிரதியைப் புதுக்குடியிருப்பு அண்ணுவியார்கள் திரு. சப்பிரமணியம், திரு. தமிழப்பிள்ளை ஆகியோரின் துணையுடன் நான் பார்வையிட்டுள்ளேன். அவர்களைக்கொண்டு இப் பாடலைப் படிக்கவைத்து விளக்கமும் கேட்டேன். 1975இல் இந்த வாய்ப்பு, நான் புதுக்குடியிருப்பு மகா வித்தியாவயத்தில் கற்பிக்கின்றபோது ஏற்பட்டது. இந்தப் பாடல் இப்போது வற்றுப்பளை 'கண்ணியார் மலரி'ல் இடம்பெற்றுள்ளது.⁶ இந்த ஏழு மாதாக்கள் வழிபாடுபற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை.⁷ ஆராய்ச்சியாளர் திரு. நவரத்தினம்⁸ போன்றேர் எழுதியுள்ளனர். வன. காட்மனும் ஆராய்ந்துள்ளார்.⁹ ஆகவே, இதுபற்றி இங்கு மேலும் ஆராயவேண்டியதில்லை.

(ஆ) வன்னிநாட்டை ஆண்டு பறங்கியருடன் போர் புரிந்து தோல்வி கண்டனர். ஆறு வன்னிச்சியரும், அவரின்

தோழிப்பெண்ணும். இந்தப் பத்தினிப் பெண்கள் ஏழு பேரும் தம் கற்பைக் காப்பாற்ற உயிர் நீத்தனர். இவரின் வழிபாடே ‘வன்னிநாய்ச்சி வழிபாடு’ என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. இதுபற்றிப் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை எழுதியவை:

“போரிலே இந்த வீரரை வழிபடும் வழக்கம், பண்டைக்காலந் தொடக்கம் தமிழ் மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது. இப்பண்டைய முறையைப் பின்பற்றியே எழுந்தது நாய்ச்சிமார் வழிபாடு.....”¹⁰ “தினகரன்” பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய கட்டுரையிலே “பறங்கியர் கைப்பட்டு மானமிழந்து வாழ விரும்பாத இந்த ஏழு பெண்களும் உயிர் நீத்தனர்” எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தக் கதையை வளியுறுத்தும் வகையிலே இங்கு இடம் பெறும் “வன்னிநாய்ச்சி மான்மியம்” பாடல் அமைந்துள்ளது. வன்னிவள நாட்டிலே சுப்த கண்ணியர் வழிபாடு நிலவியது. பறங்கிக்காரர் காலத்தில் உயிர்நீத்த இந்த ஏழு வன்னிச்சியர் வழிபாடு பின்னர் எழுந்தது என்னலாம். பறங்கியர், போர்த்துக்கேயரோ அல்லது ஒல்லாந்தரோ என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. இருவரையும் பறங்கியர் என்பது நாட்டு வழக்கம். ஆகவே, இக்கதை உண்மையாயின் அது எக்காலத்திற்கு உரியது என்பதும் ஆராயப்பட வேண்டிய அலுவல்.

புராணம் பாடும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் இடையிலே வந்தது. இதனாலே தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய கதைகளுக்கு வடநாட்டு மூலம் காணும் முறைச் தோன்றியது. ‘மாக்கதை’யைப் பாடிய சேக்கிமார் பெருமான், கண்ணப்பரைப் பற்றிப் பாடினார். பழைய புண்ணியம் எல்லாம் திரண்டு கண்ணப்பர் தோன்றினார்; ஆனால் பின்னர் வந்த தல புராணக்காரர் “சீகாளத்திப் புராணம்” பாடினார்.¹¹ சிவபிரானை வில்லாலடித்து அவரை வேடன் என இகழ்ந்த அருச்சுனனே கண்ணப்பர் என இப் புராணகாரர் பாடிப் போந்தார். மறுபிறவி உரைத்தலில், முற்பிறவி செப்புதலில் வல்லவர் புராணகாரர். ஆகவே, பார்த்தன்தான் கண

ணப்பர் என்றார். இந்தப் பரம்பரை தமிழக்குப் புதிதன்று. ஆகவே, முதல் தோன்றிய ஏழு பெண்கள் வழிபாட்டையும், பின்னர் வந்த வன்னிநாய்ச்சி ஏழுபேர் வழிபாட்டையும் ஒன்றாக இணைத்துப் பிணைத்துப் போயினர் நம்நாட்டவர் என்னலாம். இந்த ஏழு பெண்களும் குன்றிமணி யையும் செங்கட்டியையும் இடித்துத் தின்று உயிர் விட்டனர் என்பார், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை.¹² இதனைக் குறிக்கவே காங்கேசன்துறை நாய்ச்சிமார் கோயிலில் மடையின்போது குன்றிமணி, செங்கட்டித் துவையல் படைக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கம் இப்போது மறைந்துவிட்டது. இந்த வழிபாட்டையும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தனது “தினகரன்” கட்டுரையில் நன்கு விவரித்துக் கூறியுள்ளார். இவை யாவும் மேலும் ஆராயப்படவேண்டியவை.

“வன்னிநாய்ச்சி மான்மியம்” கதைச் சுருக்கம்

இங்கு இடம் பெறும் பாடலைப் பிரதி செய்து எனக்குத் தந்தவர், மலேசியாவில் தபாலதிபராக இருந்து இளைப்பாறிய திரு. அருணைசலவும் வினாசித்தம்பி. இவரின் தந்தையார் திரு. வினாசித்தம்பி அருணைசலவும். இந்த அருணைசலமே இறங்கணியவளை குருநாதர்ச்சவாமி கோயில் கடைசிப் பூசாரியாராக இருந்தவர். இவரிடம் ஏடுகள் பலவும் இருந்தன. பழைய முறை பற்றிய விளக்கம் பலவற்றையும் எனக்குத் தந்தவர், என் பெரியதாயார் திருமுசிநாய்ச்சிப்பிள்ளை தமிழ் முத்து. இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் குலதெய்வத் தின் பெயர். இவரே பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்குச் செவிவழி வந்த கதைகள், வழிபாட்டு முறை என்பன பற்றியும் எடுத்துரைத்தவர்.

வன்னிவளநாட்டிலே வன்னியனர் ஆறுபேர் தனியாட்சி நடத்தி வந்தனர். இந்த ஆறுபேரும் தமிழ்நாட்டிற்குத் தலயாத்திரை செய்ய விரும்பினர். ஆகவே, ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தமது மாமன் நாகப்பரிடம் ஒப்

படைக்க விரும்பினர். ஆறுபேரும் ஒருமித்துப் போவது சரியல்ல எனவும், நாட்டிலே ஆபத்து ஏற்படலாம் எனவும் நாகப்பர் எச்சரிக்கை செய்தார். “நாகப்பர் இருக்கும்போது ஆபத்து எதுவும் நிகழாது” எனக் கூறிய வன்னியனுர் ஆறுபேரும் யாத்திரையைத் தொடர்கினர். நாட்டை நாகப்பர் நன்கு ஆண்டுவந்தார். பெருமலையை ஆண்ட நம்பி என்பான், வன்னியனுர் நாகப்பருக்குத் தொல்லை கொடுத்து ஆட்சியைக் கைப்பற்ற விரும்பினான். உள்நாட்டுக் குழப்பத்தைத் தூண்டிவிட்டான். அதனை நாகப்பர் அடக்கிவிட்டார். பெருமலை நம்பி பறங்கியரின் துணையை நாடினான். பறங்கிப்படை வன்னியைத் தாக்கியது. நாகப்பர் அதனை முறியடித்தார். போர் முடியும் போது நாகப்பர் குதிரையிலிருந்து வீழ்ந்து இறந்தார். மீண்டும் பறங்கியரை ஏவிவிட்டான் நம்பி. நாய்ச்சிமார் ஆறுபேரும் ஆண்வேடம் பூண்டு போரை நடத்தினர். கைக்கூவியாளன் ஒருவனைப் பறங்கியர் ஏவிவிட்டானர். அவன் பதுங்கி இருந்து வன்னித் தளபதியைத் தாக்கிக் கொண்டான். வன்னிச்சியர் ஆறுபேரும் அவரின் பணிப் பெண் பொன்னச்சியும் தொடர்ந்து போரை நடத்தினர். பறங்கியரின் துப்பாக்கிப் படைக்கு வன்னியரின் படை ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. வன்னிப்படை நிலைகுலின்தது. தோல்வியை ஏற்றுப் பறங்கியர் கைப்பட்டு மாசடைய இந்த ஏழு வீரப் பெண்களும் விரும்பவில்லை. ஆகவே, குன்றி மணியையும் செங்கல்லையும் சேர்த்து இட்டதுத் தின்று ஏழுபேரும் மடிந்தனர். இவர்களின் செயலைக் கண்ணுற்ற வன்னிப் பெருங்குடி மக்கள், இந்த ஏழுபேரையும் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தினர். தலயாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு நாடு திரும்பிய ஆறு வன்னியரும் பறங்கியருடன் போர் புரிந்து மடிந்தனர். அன்று தொடங்கியது வன்னிநாய்ச்சி வழிபாடு. வன்னிச்சிமார் ஏழுபேரும் குலதெய்வம் என்ற நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டனர். இதுவே கதையின் சுருக்கம். இதுபற்றி மேலும் ஆராய்ச்சி தேவை.

இந்தக் கதைக்கு வரலாற்று அடிப்படை உண்டோ? இந்தக் கதை எக்காலத்திற்கு உரியது? போர்த்துக்கேயர்

காலத்திற்கு உரியதோ? அல்லது ஒவ்வாந்தர் காலத்திற்கு உரியதோ? இவற்றைத் தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவ வேண்டும்.

வன்னியர் யார்?

வன்னியர்பற்றிப் பலரும் பவுவிதமான கருத்தை வெளியிட்டுள்ளனர். சத்திரியர் என்பர்; வன்ததுறைபவர் என்பர். சங்ககாலத்துக்கு உரியவர் வன்னியர். கிராமங்கள் அல்லது குடியிருப்புக்கள் அகத்தைச் சேர்ந்தவை. அகத்தின் டுறத்தே அகத்திற்குப் படியாதவர் இருந்தனர். குடியிருப்பு எல்லையில் கடுகாடு, இடுகாடு இருக்கும்.. இங்கு வன்னி மரம் நிறைந்து இருக்கும். இந்த வன்னி மரங்களின்கீழ் பாசறைகளை அமைத்துக் குடிமளையைக் காத்தவர் வன்னியர். அதாவது தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பழம்பெரும் வீரர். நிலப் பெயர் மரப் பெயராயிற்றே அல்லது மரப் பெயர் நிலப் பெயர் ஆயிற்றே தெரியவில்லை. மூல்லை, பாலை, நெய்தல் என்பவற்றை நோக்குக. வன்னிமரத்தின் கீழ் வாழ்ந்து வீரம் புரிந்தவர் வன்னியர். வன்னிமரம் பற்றிய குறிப்பு “பதிற்றுப்பத்து” என்னும் நூலிலே வருகின்றது.¹³

“வன்னிமன்றத்து விளங்கிய காடே”¹⁴ என்பது இவ்விடம் கவனிக்கவேண்டியது. மன்றம் என்பதைக் காவல் புரியும் கூட்டம் எனக் கொள்வதே பொருத்தம். இன்றைய நவீன் காவல் நிலையத்தின் முன்னேடு இது எனலாம். ‘எல்லைக் கருப்பன்’ என்பது கிராமத்து எல்லையைக் காக்கும் கிராமியக் கடவுள் என்பது இங்கே கவனிக்கவேண்டியது.

காங்கேசன்துறை இறங்கணியவளை வன்னியனுர் வளரிக் கூள்ள வன்னிநாய்ச்சி கோயிலின் பூசாரியாராக இன்று இருக்கின்றவர் சைவத்திரு. அ. நாகமுத்து. இவர் வேளாண்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இப்பகுதியில் உள்ள திராவிட வழிபாட்டிற்கு அமைந்த கோயில் யாவும் வேதாகம முறைக்கு மாறுகின்றன. கண்ணகையார் கோயில் யாவும் கண்ணகை அம்மன் கோயிலாக மாறிப் பின்னர் அம்மன் கோயில்களாக மாறுகின்றன. இதற்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டு:

“கண்ணகைக்கு இன்று அன்புடன் வண்ணச் சீலை எடுத்தரச் சூருவர்.”

“கான வேங்கையின்கீழ்க் கணகமுலை இடந்து வானுல கடைந்தவர்” பத்தினி கண்ணகி. “கற்பினிற் சிறந்த வள் கண்ணகி” என்பது முதுமொழி. கண்ணகி வழிபாடு தமிழ்நாட்டிற்கே சிறப்பானது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஈழ நாட்டிற்கு வந்து குடியேறிய தமிழர் தமது பண்பாட்டையும் அப்படியே கொண்டுவந்தனர். இதன் பயனாக, ஈழத் தின் பல பகுதிகளிலும் கண்ணகி கோயில்கள் இருக்கின்றன. ‘கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு’ கொண்டுவந்த கண்ணகி வழிபாடு புறம்பாக ஆராயப்படவேண்டியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கண்ணகி கோயில்கள் பல வும் கண்ணகை அம்மன் கோயில்களாயின. சுற்றில் அவை வேதகாலத்து அம்மன் வழிபாட்டுக் கோயில்களாக மாறின. பத்தினித் தெய்வத்தின் இடத்தில் அம்மன் இடம்பெற்றார். கண்ணகி கோயில் பூசாரிகளுக்குப் பதிலாக வேதியர்கள் அம்மன் கோயிலில் பூசை செய்தனர். கண்ணகி கடைக்குப் பதிலாகப் புராணபடன்கள் அம்மன் கோயிலில் இடம்பெற்றன. பழந் தமிழ் வழிபாட்டு முறைகள் இப்படியாகக் கழிந்தன. ஒருசில கோயில்கள் மாத்திரம் பத்தினியின் பெயரால் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் நன்கு நடைபெறுகின்றன. மற்றவையெல்லாம் அம்மன் கோயில்களாகி விட்டன. சிலவேளைகளில் புறநடைகளே பொதுவிதிகளாகி இருந்ததை நிறுவ உதவியாக இருக்கின்றன. அப்படியான புறநடைப் புரட்சியொன்று நடந்ததைத் தீட்டி வைப்பதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்

யாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோயில் புண்ணியதலம். இதற்குக் கிழக்குப்பகுதியில் ஒரு கல் தூரத்தில் மயிலப்பை என்று ஒரு சிறு கிராமம் இருக்கின்றது. மிகவும் அமைதியான கிராமம். இங்கு வாழும் மக்களும் அமைதியானவர்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானேர் இன்றும் சௌவை உணவு உட்கொள்பவர்கள். கோயில்களில் சிவநாமம் சொல்லுதலில் இங்கிருந்த பலர் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். இந்த மக்கள் மாவை முருகனைத் “தமிழோடு இசை பாடி” வணங்கி வந்தனர். மயிலப்பை என்பது தமிழ்நாட்டிலுள்ள மௌலாப்பூரின் திரிபு என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

இங்கு மிகப் பழங்காலந் தொட்டுக் கண்ணகையார் கோயில் ஒன்று இருந்துவந்தது. இந்தக் கோயிலுக்குக் ‘கண்ணகி கதை’ எடு ஒன்றும் இருந்து வந்தது என்பது செவியழி வந்த கதை. ஓவகாசி விசாகத் தினந்தன்று இக் கோயிலில் பொங்கல்-புழுக்கல்-படையல் எல்லாம் சிறப்பாக நடைபெறும். பறை முழங்குவதும் வழக்கம். வேதாகம வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுமல் இக் கோயில் வழிபாடு செவ்வேண நடந்துவந்தது. கிராமத்தில் உள்ள முதியவர் ஒருவரே ‘பூசாரி’யாகவும் கடமை புரிந்து வந்தார். தினமும் விளக்கு வைத்து வழிபாடு செய்வது இக் கிராம மக்களின் வழக்கம். சிலவேளைகளில் நோயாளி யையே கோயிலுக்குக் கூட்டிச் சென்று மடையின் அருசில் இருக்க வைப்பார்கள். பூசாரியார் அவருக்குத் திருநீறு போடுவதும் உண்டு.

1877ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாந்தி பேதி நோய் பெருமளவில் ஏற்பட்டது. இந்தக் கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ளவர்களுள் பல பெண்கள், கணவரை இழந்தனர்; குழந்தைகளை இழந்தனர்; தாய், தந்தையரை இழந்தனர்; கண்ணகையாரை அன்புடன் வழிபட்ட ஒரு குடும்பத்தில் இளைஞர் ஒருவரைத் தவிர எல்லோரும் உயிரிழந்தனர். ஆத்திரம் மிக இந்த இளைஞர் கண்ணகை

யார் முன்னின்று புலம்பி அழுதார். “அம்மா! தாயே! நீ இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோயே! உனக்குக் கண்ணில்லையோ? நீ இந்தக் கிராமத்தில் இல்லாமலிருப்பதுதான் நல்வது” என்று கூறிவிட்டுக் கோயிலுக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டார். கோயில் எரிந்து சாம்பராகியது. நோயும் நீங்கியது. எரிந்த கோயிலில் இருந்த கண்ணகி சிலை உடைந்து சேதமடைந்தது. இருந்தும் அந்த ஹார் மக்கள் அந்தச் சிலையை வைத்து வணங்கிவந்தனர்.

தமிழ்க் கடவுள்ரை வேதாகமக் கடவுளராக மாற்றும் சமயாலை ஒன்று எழுந்தது. இதன்படி மயிலப்பைக் கண்ணகி கோயில் குருந்தமரத்து இராசராசேகவரி கோயிலாக மாறியது. அந்தனர் இக் கோயிலைப் பொறுப் பேற்றுப் பூசை நடத்தினர். கையுடைந்த கண்ணகியார் ஒரு முலையில் வைக்கப்பட்டார். ஏதோ சிறு அளவில் பூசையும் நடந்தது. இருந்தபோதும் வைகாசி விசாகப் பொங்கலை இப்பகுதி மக்கள் கைவிடவில்லை. சேரன், செங் கூட்டுவன் அன்று கண்ணகிக்குச் சிலை எடுத்தான். ஆனால் இது மக்கள்யுகம். மன்னர் இல்லாத காலம். எனவே, இந்தப்பகுதி மக்களின் சார்பில் திரு. நாகவிங்கம் இராமவிங்கம் என்னும் நல்லாசிரியர் வள்ளல், சிலை எடுத்தார் கண்ணகிக்கு. இந்தச் சிலையைச் சமைத்தவர் தமிழ்நாட்டுச் சிற்பாசாரியார் பெரியசாமி. கண்ணகியை எங்கு எழுந்தருளச் செய்வது என்பது பெரும் சிக்கலாகிவிட்டது. இராசராசேகவரி எழுந்தருளும் கோயிலின் உள்ளே கண்ணகியை வைக்கக்கூடாது என்பது வைத்தீகர் சிலரின் கருத்து. தமிழ் அன்பர் இராமவிங்கமும் அவரின் சகோதரர்களும் இலகுவில் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. “எங்கு கண்ணகியார் இருப்பதுபற்றி விவாதம் வேண்டாம்; இந்த இடத்தில் எங்காவது பத்தினிக் கடவுள் இருந்தாற் போதும்” என்பதை அவர்கள் அடக்கமாகச் சாதித்தனர். இராசராசேகவரி கோயிலின் வடக்கிழக்கு முலையில் கண்ணகியாருக்குச் சிறிய கோயிலொன்று உருவாகியது. இதற்குரிய மடைகளை நடத்துவதற்குக் கிணறு ஒன்றும் வெட்டப்பட-

து. இங்கிருந்து பத்தினிக் கடவுள் அருள்பாலிக்கின்றார். அன்றைய பொதுவிதையை உண்மைப்படுத்துகின்றது இன்றைய புறனடை. மக்கள் யுகத்தில் கண்ணகியாருக்குச் சிறந்த தமிழ் அன்பர் நா. இராமவிங்கம் இன்று சிலை எடுத்தார். இது நிகழ்ந்தது 1970ஆம் ஆண்டு பூன் (ஆணி) மாதமாவில். இது நிகழாவிட்டால் கண்ணகி கோயிலிருந்து கதை கணவாகிப் பழங்குதை ஆகியிருக்கும்.

“சுக்கமம்” 9-11-1974

1. சென்னைப் பேரகராதி - தொகுதி 5 பக. 3186
2. "சமுத்துச் சைவக் கிராமிய வழிபாடு - த. சண்முகசுந் தரம் - நான்காவது அனைத்துவகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு - நிகழ்ச்சிகள் - பக. 57
3. "குருநாதர் மாண்மியம்" - த. சண்முகசுந் தரம்
4. சென்னைப் பேரகராதி - தொகுதி 3 பக. 1248
"சத்தமாதர்" - குடாமணி நிகண்டு
5. "வட்டுவாகல் சப்தகன்னியர் கோயில் வரலாறு" - முருகுப்பிள்ளை முத்தையா
6. "வற்றுப்பளை கண்ணகை அம்மன்" - பக. 71 (1978)
7. "Tamil Culture" Vol. VIII No. I - Page 29
- பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை
8. "The Wanni and The Wanniyas" - C. S. Navaratnam - Page 36
9. "Hinduism in Ceylon" - Rev. Cartman - Page 78
10. "வன்னிநாட்டை அரசு புரிந்த வனிதைகள். பறங்கிய ருடன் போரிட்டு உயிர் நீத்த வீரப் பெண்கள் - நாய்ச்சிமார்" - பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை
"தினகரன்" 12-11-50
11. "சீகாளத்திப் புராணம்" செய்யுள் 32 - 68
12. "தினகரன்" அதே பிரதி
13. "பதிற்றுப்பத்து" - ஒளவை துரைசாமி பதிப்பு
செய்யுள் 44 பக. 241
14. "மன்றம்" - சபை; சபை கூடுமிடப்; வெளி இரு பொருளிலும் வரும் சொல்.

நன்றியுரை

இந்த நூல் உருவாதற்கு எனக்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் அறிஞர் நா. இராமவிங்கம். இவரின் தமிழ் ஆர்வம்மிக்க தொண்டுதான் கண்ணகிக்குச் சிலை வைக்கக் கெய்தது. நான் சோர்வுறும்பேர் தெல்லாம் இவர் எனக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருவார். இப் பெரியாருக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மக்கள்கலை பற்றிய என் ஆய்விற்குப் பெரிதும் உதவியவர் இளைஞர் பலர். ஒருவர் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தயாரிப்பாளராகக் கடமை புரிகின்ற திரு. கணகசபாபதி நாகேசுவரன். இவர் தமிழைச் சிறப்பாகப் படித்துக் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். மற்றவர் தொல்பொருளியலைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று முதுமாணிப் பட்டம் பெற்ற திரு. பொ. இரகுபதி. இவர் இப்போது யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிகின்றார். இவர்களுடன் திரு. க. சரவணபவன், பி. ஏ. (இலங்.), திரு. வீ. கதிர்காமநாதன், பி. ஏ., திரு. சி. செ. சண்முகநாதன், பி. ஏ. (இலங்.), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் துணை நூலகர் திரு. ஆ. சிவநேசச் செல்வன், எம். ஏ. ஆகியோரும் சேர்ந்து "சங்கமம்" என்னும் இலக்கிய ஏட்டை நடத்தினர். அந்த ஏடு தரமானது. இருந்தும் அது பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கூறுவதுபோல எதிர்நீச்சலடித்து அகால மரணம் அடைந்தது. இருந்தும் சங்கமக் குழுவிலே சேர்ந்த அனைவரும் எனக்குப் பெரிய துணையாக அமைந்தனர். இவர்களுக்கு என் நன்றி.

இந்த நூலைச் சிறப்புற அச்சிட்டுத் தந்த காங்கேசன் துறை சந்திரா அச்சக உரிமையாளருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

கந்தசவாமி கோவிலடி,
தெல்லிப்பழை.

த. சண்முகசுந் தரம்
1-9-81

வன்னி நாய்ச்சிமார் மாண்மியம்

காப்பு

வன்னி நாய்ச்சிமார் வளம்நிறை புகழ்பாட
தன்னிக ரில்லாத் தனிக்கொம்பர் காப்பாமே.

உத்தமியை இடப்பாகம் வைத்தபெரும் பிரானுகும்
பித்தனே உன்கருணை என்றென்றும் வேண்டினனே.

முத்துக் குமாராவென் முதுதமிழ்க் காவலனே
தித்திக்கு முன்னருளை நித்தமும் வேண்டினனே.

முருகப் பெருமானுக் கேவல்கள் செய்யும்
பெருவிழி நாய்ச்சி அம்மன் புகழ்வாழி.

காங்கேயன் பதிவாழும் காதலரின் மாதாக்கள்
பாங்கான் வரலாறு நான்பாட விழைவுற்றேன்.

வன்னியனுர் வளம்நிறைந்த வளவிலுறை
மாதாக்கள்
பொன்னினையார் பொற்சிலம்புத் தாழ்தொழுது
ஏத்துவனே.

நூல்

பழம்புகழ் வாய்ந்தவில் விலங்கா புரியில்
பழமை சான்றதெம் வன்னிவள நாடாம்.

இப்பகுதி வளநாட்டை வன்னியனு ரறுவர்
தப்பாமல் தனியாட்சி நல்லாசப் புரிந்தார்.

ஆறுதலை யாரிமாரும் ஆவலுடன் நன்மைதிகழ்
வீறுடனே யாத்திரை புறப்படவே நினைத்தார்கள்.

எல்லோரு மொருங்காக எழிலுடனே
புறப்பட்டால்
பொல்லாங்கு யாதேனும் நாட்டிற்கு நேரிடலாம்.

இப்படிநா கப்பநயி ஞரேச்ச ரிக்கை
மெத்தவே யோசித்து மேலாக விடுத்தார்.

அம்மானே நீரிருக்க இம்மாநி லம்வாழும்
எமக்காபத் தேதும் அடுத்துவர நியாயமில்லை.

இம்மாதம் யாத்திரையை யாம்செய்ய
நினைத்தனமே
இம்மென்னு முன்னே மீண்டிங்கு வருவோமே.

நிலைகுலைத் தில்லாத வன்னியனு ரறுவருமே
தலைகுளிந்து மாமன்றன் அடிதொழுது
சொன்னார்கள்.

ஆறுதலை யாரிமாரும் ஆவலுடன் நன்மைதிகழ்
வீறுடனே யாத்திரையைப் புறப்பட்டுச்
சென்றார்கள்.

தலையாரி மார்களின் மாமனார் நாகப்பர்
நலமிகுந்த நாடதனை யப்போது ஆண்டிருந்தார்.

நாகப்ப நயினாரும் நல்லவன்னிப் பாகமதைத்
தளம்பாமல் திட்பமுடன் திறனேங்கத்
தான்னெடார்.

தரிக்குள்ளன் மாரீசன் தீங்குவினை புன்மதியன்
பெருமலையில் நம்பியாரும் மனந்திரிந்து
குழ்வற்றூன்.

சந்தரஞ்சேர் வண்ணிநாட்டு ஆட்சிதனை அபகரிக்க
குந்தகங்கள் பலவினைத்துக் குறுநரியாய் ஒளித்து
நின்றூன்.

மறவரையும் குறவரையும் மதிகெட்ட வேறுபல
குறுநிலத்து மக்களையும் நம்பியிவன்
தூண்டிவிட்டான்.

வேறு

வீரம் மிகுந்த நாகப்ப நயினூர்
தீரம் பெருகப் பொருதவரை அடக்கினார்.

குள்ளம் மிகுந்த நரியென்னும் நம்பி
கள்ளப் பறங்கித் துணைநாடி யழைத்தான்.

சுத்த வீரன் நாகப்ப நயினூர்
பறந்து பறங்கியை வெட்டிப்பந் தாடினார்.

வெற்றி கிட்டிய பின்னர் நாகப்பர்
கொற்றப் பரியிருந்து நிலத்திலே வீழ்ந்தார்.

அறிவு தெளியாமல் மூன்றும்நாட் போது
அரன்டிக் கமலத்தை அணைந்தினப் முற்றூர்.

நல்ல நயினூர் நாகப்பர் மறைவால்
வலிமை மிகுவண்ணி நாடும் தளம்பியது.

குள்ள நரிநம்பி குறிபார்த்து மீண்டும்
கள்ளப் பறங்கியை ஏவிவிட்டானே.

நாய்ச்சிய ராறுபேரும் யோசித்துப் பின்னர்
ஆச்சரிய சாகசங்கள் ஆற்றிப் புகழ்கொண்டார்.

பெண்மை மறைய ஆண்வேடம் பூண்டு
கண்கள் கனல்தெறிக்க அமர்க்களத்துக் குதித்தார்.

துப்பாக்கிச் சூத்திரம் தாங்கும் பறங்கி
இப்பால் வராமல் அவர்நின்று பொருதார்.

குழ்ச்சி மிகுந்த நம்பியார் வண்ணி
வீழ்ச்சி தணைக்காண வேட்கைமிக வற்றூன்.

உற்ற பெருங்காதல் உந்தவரு நம்பி
பற்றுகைக் கூலி ஒருவனை ஏவினான்.

கைக்கூலி வீரனும் கபடமாய்ச் சென்றந்த
அக்கரைச் சீமையில் மறைவாக இருந்தான்.

மதிதளரா வண்ணித் தளபதி தண்ணையே
பதுங்கித் தாக்கினுன் கைக்கூலிக் கயவன்.

தண்ணிக ரற்ற தீரமிகு வீர
வண்ணிப் படைமீண்டும் வாடிக் கலங்கியது.

ஆறுவள்ளி நாயகியும் பொன்னிச்சிப் பெண்ணும்
மாறுவேடம் பூண்டுகாடு மறம்வினைக்கப் புக்கார்.

பறங்கியரை நேரெதிர்த்துப் போர்நின்ற வீரர்
கறங்குபோல் விற்பிடித்துக் கடுஞ்சமரை
விளைத்தார்.

துப்பாக்கிச் சூத்திரம் தாங்கிவரு பறங்கியர்
தப்பாமற் தாக்கினார் வண்ணிமற வீரரை.

மலைத்துநின்றூர் வன்னிமறப் போராளர் அம்மா
நிலைகுலைந்து நெறிகெட்டுத் தத்தளித்து நின்றூர்.

சோர்வினால் நிலையழிந்த வன்னிமற வீரர்
போரற்றுக் காட்டகத்து ஒதுங்கினரே அம்மா.

உத்தமியர் மூவிரண்டு மாதாக்கள் ஆங்கே
மெத்தவே சிந்தித்து முடிவிதனைச் செய்தார்.

மாற்றுனின் கரம்பட்டு மாசுபடும் மானமதை
ஏற்காது மாதாக்கள் உயிரிழக்கச் சித்தமானார்.

பொல்லாத நஞ்சநிறை குன்றிமணி வித்துக்களை
செங்கல் ஒட்டனிடித்துத் துவைத்துக் காந்தாங்கி
குலதெய்வம் அத்தனையும் மனங்கரைந்து
மாதாக்கள்

பலமுறையும் கைதொழுது நீர்வாரப் புகழ்பாடி

பேராறு மாதாக்கள் பணிப்பெண் ணுடன் சேர்ந்து
வீரா வேசமுடன் நஞ்சண்டு மடிந்தனரே.

கற்புமிகு மாதாக்கள் எழுவரையும் கைதொழுது
அற்புருக நின்றூர்கள் வன்னிவள நாட்டினர்கள்.

பாங்கான துறைமுகமாம் வடபகுதிப் பெரியதுறை
காங்கேயன் துறைசேர்ந்தார் நாடுசென்ற
வன்னியர்கள்.

வீரப்போர் புரிந்துயிரை விட்டிழுந்த ஏழு
நாரியரின் கதைகேட்டு மனமழிந்தார்
வன்னியர்கள்.

ஆறுவன்னி நயினரும் ஆவேசத் தோடெழுந்து
மாறுபட்ட பறங்கியரோ டமராடி மடிந்தார்கள்.

கற்புநிறை மாதாக்கள் எழுவரையும் அவர்தங்கள்
பொற்பாதம் மலர்தூவிப் போற்றிப்
புகழிசைப்போம்.

மங்காப் புகழுற்ற மாதாக்கள் எழுவரையும்
இங்கேயே சிலைவடித்து இடர்நீங்கத்
தொழுவோமே.

சீரான வன்னிவள நாட்டில்வந்த நாய்ச்சிமாரே
பேரான எமதுபெண்கள் குலம்வளரக் காப்பிரே.
கன்னியரின் துயர்நீக்கும் வன்னிவள மாதாவே
பொன்னேன அவர்தாலி பொலிவடையக்
காப்பிரே.

மங்களம்

ஒற்றைக் கொம்பன் ஏரம்பன்
திருத்தாள் என்றும் வாழியவே
நெற்றிக் கண்ணன் நிமலனருள்
நித்தம் நித்தம் வாழியவே
பற்றிப் பாவ வினைதீர்க்கும்
குமரன் நெடுவேல் வாழியவே
வெற்றிக் குமரன் பணிசெய்யும்
மாதா எழுவரும் வாழியவே
கொற்றக் குடிகள் காங்கேயன்
பதிவாழ் நித்தம் வாழியவே.

குபம்